

EN PERE DE S'AIGO

Açò vol dir que era un homo de Ciutadella que era de nom Pere, que no feia més que tragar aigo en tot el sant dia; per açò sa gent va arribar a dir-li *En Pere de s'aigo*. Sempre el veien per aquí i per allà amb sa gerra dalt s'espalla, cercant qui necessitava aigo.

Així mateix era cosa feixuga tragar tot lo dia aquell mac de gerra que en venir es vespre el deixava tot esbraonat. Per açò un dia es va determinar a comprar un ase, que li va costar vint-i-una pesseta.

A l'endemà, de bon dematí ja començar a córrer Amunt i avall, trescant carrers amb s'ase carregat de gerres.

Ses dones, just el veien, començaren a dir:

-i què t'ha costat aquest ase, Pere?

-Arri! – deia ell, sense escoltar-se- les gens.

-Què n'has pagat? – deia un altre.

-Arri! -seguia en Pere, donant fuetada a s'ase.

-Tos es dia podria donar es net a tothom – responia ell – si bastàs dir-ho una vegada!

Però ell no ho podia aturar. De cada dia més, ses dones, quan feia sa volta, venga preguntar i tornar preguntar;

-Que t'ha costat, Pere, aquest ase?

I ell: “Arri”, sense donar patent a ningú.

Un dia se'n pensà una.

Ve es vespre, se'n va a l'església i s'asseu a un racó. Quan ve que és ben fosc, que s'escolà ja havia tancat i tothom era al llit, comença a encendre candeles i més candeles, llànties i salamons, i va deixar l'església amb una gran lluminària. Se'n puja dalt es campanar, i així, devers les dotze de sa nit, ja es partit, repica qui te repica.

Al punt tot es poble va estar alt:

Què serà un *cos sant*- se deien, i ja li havien acopat cap a l'església.

En Pere esperava dalt l'altar major, vestit d'escolà. Amb un moment tot es poble va estar reunit dins l'església creient que se tractava d'un *cos sant*.

-Què voleu de part de Déu? -s'atreví a cridar un.

I ell, amb una veu molt fosca, respongué:

-Encara no hi sou tots. Fins que no hi sigueu tots no ho puc dir.

-Si que hi som tots – li deien.

-No encara – deia ell.

-Qui falta, idò?

-A tal lloc – va dir en Pere -, qui tenen una fieta malalta, no han vingut. Anau-hi a corrents i que vénguin tots.

-Sí que ho serà un *cos sant!* – deien uns an ets altres.

I van partir alguns a menar aquells pagesos.

-Ara hi som tots – van dir llavors.

-Idò, ara ho puc dir – respongué ell-. Set i set i set pessetes me va costar s'ase. Trob que ara ho sabreu tots.

- Oh! I és en *Pere de s'aigo!* – va dir tothom – mirau! Qui ho havia de dir? Si que mos ha catxat!

I tothom, atordit de sa passada, es va retirar a ca seva; empegueïts tots d'haver pres en *Pere de s'aigo* per un *cos sant*.

I qui no ho creu, que ho vagi a cercar.

Rondalla extreta de *Rondaies de Menorca* volum I d'**Andreu Ferrer Ginard**